

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1617)

νά διαφωτίσετε!...

Στην ανάκρισι ό Τόμου, ό άστυφύλακας, ύποχρεώθηκε νά όμολόγησι όλη τήν άλήθεια και νά άποκαλύψη τή συζήτησί του με τόν άγνωστο κύριο. Ό άνακριτής γέλασε άπό τήν καρδιά του και τού δήλωσε ν' άφήση αυτές τίς άφελείς δικαιολογίες και νά τούς διγγηθή τήν άλήθεια. Μάταια ό Τόμου διαμαρτυρόταν ότι δέν τούς έλεγε ψέμματα. Οι άνώτεροί του τόν θεώρησαν ένοχο και τόν έκλεισαν στή φυλακή, γιατί δέν πίστεψαν ούτε τόν άστυφύλακα Στόμερ, ό όποιος πήγε και τούς μίλησε γιά τή δική του συνάντησι με τόν άγνωστο κύριο, νομίζοντας ότι έλεγε ψέμματα γιά νά ύποστηρίξη τόν συνάδελφό του.

Μά κι' ύστερα άπ' αύτή τήν λωποδυσία, μία τρίτη τολμηρότερη άπό τίς δύο προηγούμενες, έγινε με τόν ίδιο τρόπο στή Γουώλ Στρήτ. Και κατά διαβολική σύμπτωση είχε παρουσιασθή πάλι ό καλοντυμένος φίλος τών άστυνομικών κι' είχε δώσει στο' σκοπό τό σχετικό φιλοδώρημά του.

Όλοι είχαν άρχισι νά διασκεδάζον μ' αύτή τήν κομικοτραγική ιστορία άν δέν τυχάνε ό άστυνομικός Ούίλλιαμ Ντράϊφλ ν' αναλάβη νά διαφωτίσι αύτή τήν ύπόθεσι και νά άποκαλύψη τήν άλήθεια. Έξέτασε προσεχτικά και τούς τρεις άστυφύλακες και τέλος κατέστρωσε τό σχέδιό του. Ντύθηκε πόλιωμαν και κάθε νύχτα περιπολούσε στή Γουώλ - Στρήτ, περιμένοντας τήν άφιχή τού άγνώστου, και πράγματι αύτός ό άγαθός άνθρωπος δέν άργησε νά φανή. Μετά μία έβδομάδα πλησίασε μία νύχτα τόν Ντράϊφλ και θέλησε νά τού πιάσι συζήτησι. Μά εκείνος μ' άστραπιαία ταχύτητα τού πέρασε τίς χειροπέδες. Ύστερα κάλεσε τούς βοηθούς του και άρχισε νά έρευνά τό δρόμο. Πράγματι, σ' ένα γκαρφειό συνέλαβαν τρεις κακοποιούς, όί όποίοι προσπαθούσαν ν' άνοίξουν ένα χρηματοκαβώτιο.

Έτσι τα μέλη τής σπειρας ώδηγήθηκαν στό τμήμα κι' ύπεβλήθησαν σέ μία έξαντλητική άνάκρισι. Στο τέλος αναγκάστηκαν νά όμολογήσουν τόν τρόπο με τόν όποίο εργαζόντουσαν. Ό «καλοντυμένος κύριος» ήταν συνεργάτης τους. Αυτός είχε έντολή νά παρασύρη μακριά τόν σκοπό άπό τό μέρος πού γινόταν ή λωποδυσία και τό έγκλημα. Ύστερα τόν δωροδοκούσε γιά νά μη μορφή νά άναφερή τή συνάντησί του ό,τι κι' άν συνέβαινε. Κι' αύτός ήταν ένας περιφνημος τρόπος νά παραμένουν ασύλληπτοι και νά «εργάζονται» θαυμάσια όί κακοποιοί.

Ή πρωτότυπη σπειρα κλείστηκε, έννοείται, στις φυλακές και γρήγορα τα μέλη της θα καθήσουν στήν ήλεκτρική καρέκλα γιά νά πληρώσουν με τό ίδιο νόμισμα τή ζωή τών θυμάτων τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΜΙΑ "ΒΕΝΤΕΤΤΑ,, ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1596)

Ξέρετε δε ποιά ήταν ή αίτία τής άσφάσεώς της νά άπαρηγη τόν κόσμο; Ένας άνδρας. Ένας άνδρας πού κύλισε στο' βορροκό αυτό τ' όμορφο λουλουδι και προσπάθησε νά τό έξυτελίση. Έμοιαζε σαν έναν κακούργιο πού ποδοπατάει με λύσσα εν' άθώο τριαντάφυλλο! Ή Τζένυ πέρασε μαρτυρικές μέρες μαζί του γιατί τόν άγαπούσε παράφορα. Ταχτικά έρχόταν νά με συναντήση με κόκκινα τά μάτια της άπό τά δάκρυα. Όσοτόσο ήξερε νά συγκρατή τή θλίψι της. Μά ή καρδιά τού ανθρώπου είναι τόσο άδύνατη! Όταν λοιπόν εκείνος τήν έγκατέλειψε, ή Τζένυ, μη άντέχοντας στον χωρισμό του, πήρε τήν άπόφασι νά κλεισθή στο' μοναστήρι.

Και πράγματι, άφοδ' τακτοποίησε τίς ύποθέσεις της κι' άποχαίριέ τους τούς φίλους της και τούς γνωστούς της έγκατέλειψε τήν μάταιη ζωή μας.

Ή Τζένυ Λουζέγγι ήταν πλασμένη νά γίνη ένας άγγελος. Κι' έγινε!

ΤΙΤΑ Ι'ΝΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1605)

— Πατέρα, τού έλεγε με συγκρατημένο θυμό, δέν μπορώ νά κάθουμε δω πέρα, ενώ τ' άλλα παιδιά τής ηλικίας μου, έχουν άρχισι παιά νά ταξιδεύουν. Όλοι με φρονάζουν δειλό κι' ή γυναίκες χαμογελούν ειρωνικά όταν μ' άντικρύζουν!

— Και τί σε νοιάζουν έμένα ή γυναίκες; Φώναζε έξαγριωμένος ό Γκαλέκ γιά νά πή κάτι. Πρέπει νά ξέρεις ότι θα γίνεται αυτό πού θέλω έγώ! Κι' ό Γιάν έβρεχε άπό κοντά τόν σαν δαρμένος σάλος. Καταλάβαινε ότι ό πατέρας του είχε δίκιο. Ναι, ήταν ένας χαμένος άνθρωπος. Ήταν τόσο κακοφτιαγμένος λες και τόν είχε γεννήσει κανένας πύθκος. "Οι' οι' νέοι τής ηλικίας του είχαν τίς τρυφερές τους φίλες. Έκείνον δέν τόν πλησίαζε καμμιά. Όλες νόμιζαν ότι ζοσος εις βάρος τού πατέρα του κι' ότι ήταν ένας άπαίσιος τεμπέλης. Κι' αυτό είχε άρχισι νά τό πιστεύη κι' ό ίδιος γιατί όλη τή μέρα του τήν περνούσε ξεπατωμένος στήν άμμουδιά σαν ένας άνθρωπος πού έχει έξασφαλίσει τή συντήρησί του. Και σαν νά μην έφταναν αυτά τά βάσανά του, βρβέθηκε νά έρωστηθή τή Μανταίν, τό πιδ όμορφο κορίτσι τού χωριού. Τότε έγινε πιδ φριχτό τό μαρτύριό του γιατί κι' εκείνη τόν περιφρονούσε και τόν κοροϊδύε:

— Γιάν, πότε θα παρακάρης; Τόν ρώταγε ειρωνικά στα' τόν συναντούσε.

Κι' εκείνος έτρεχε νά κρύψη τήν ντροπή του γιατί δέν ήξερε τί νά τής πη. Τό μαρτύριό του κράτησε ως τήν μέρα πού φύγαν ή ψαροπούλες. Άνεβασμένες πάνω στους βράχους τίς ειδε νά φεύγουν ή μία πίσω άπό τήν άλλη μ' όλάνοχτα τά κατάλευκα πανιά τους, φρεσκοβαμμένες και πεντακάθαρες. Έμεινε εκεί άκίνητος μέχρι πού σήσαν κι' ή τελευταίες άχτίτες τού ήλιου. Μά τότε τόν κυριέγε μία άπερίγραπτη άπελπισία. Σαφρόταν δέν άπό αύριο ή Μανταίν θ' άρχιζε πάλι τά πειράγματά της. Και πάλι στή θλίψι του θέλησε νά δώσει ένα τέλος σ' αύτή τήν ιστορία: Έκλεισε τά μάτια του κι' άπέθηκε νά πείσθ άπό τούς ύψηλούς βράχους στά βαθιά νερά τής θάλασσας.

Την άλλη μέρα οι χωριανοί του βρήκαν τό πτώμα του στήν παρλια. Ό Γιάν είχε επίτελος ταξιδέψει. Μά γιά τόν άλλο κόσμο!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΥ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1597)

Δέν πρόλαβε νά περιπατήση όμοσ και πούλ και πύμα... καταπληκτικό έκανε μία γνωριμία, ζήτησε άλλη κι' ύστερα άλλη! Ό Κλοκλό πήγαινε νά τρελλαθή άπό τήν χαρά και τήν έπιθύσι του. Έδωσε και στις τρεις ραντεβού και έτρεξε άμέσως ν' άνανέωση τό συμβόλαιο τού διαμερίσματος γιά ένα χρόνο.

Μά τήν άλλη μέρα μάταια περίμενε τόν έρχομό τους. Καμμιά δέν πάτησε τό πόδι της εκεί.

Μολταυτά αυτές ή τρεις κατακτήσεις του έκαναν τόν Κλοκλό πιδ τολμηρό. Έξακολούθησε λοιπόν νά κινηγή τίς γυναίκες στο' δρόμο, νά τίς πειράξη και νά δέχεται ραπίσματα. Και ποτέ δέν έμαθε ότι ή τρεις εκέινες κατακτήσεις του ήσαν φίλες τού Μωρίς. Είχαν συνεννοηθή νά τού παίξουν αυτό τό παιχνίδι γιά νά μη χάσουν τ' όμορφο διαμέρισμα τής όδου Ρουσσώ, στο' όποιο περνούσαν τόσο ευτυχισμένες όρες!

ΖΑΝ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1621),

θέσι του.

Ή Άντουανέττα χτύπησε άκόμα μία φορά τό κουδούνη και κατόπιν έφυγε άργά, άργά, σκύβοντας τό κεφάλι της νά ήταν λυπημένη. Ό Άντρέ τότε, με μία άπερίγραπτη πίκρα στήν καρδιά, ξαναγύρισε στήν πολυθρόνα του, άπό όπου έκανε τά φαντασιακά του ταξίδια. Μά σέ λίγο κατάλαβε πός ή χαμοδιά αύτή είχε τελειώσει ξαφνικά. Δέν θα είχε νά διηγηθή καμμιά έρωτική περιπέτεια στους συνάδελφους του. Θά άρχιζε όμοσ μία: τήν πιδ όμορφη τή ζωής του.

Θά παντρευόταν τήν όμορφη Άντουανέττα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ